

Γιώργος Σταυράκης

Έδδηννας
Προμνηδέας

Ποιητική συλλογή

Β' ΕΚΔΟΣΗ

ΤΑΔΕ ΕΦΗ

Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη αντιγραφή ή η μερική αναπαραγωγή ή η διασκευή του βιβλίου, σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη, Ν. 2121/93) σε Ελλάδα και εξωτερικό.

Κάθε γνήσιο αντίτυπο φέρει την υπογραφή του συγγραφέα.

ΕΛΛΗΝΑΣ ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ

ISBN: 978-618-5480-02-8

Α' έκδοση Απρίλιος 2020

Β' έκδοση Ιούνιος 2020

© Γιώργος Σταυράκης

Σκαλιδη 45, Ν. Ψυχικό, 11525

Τηλ. 6945.292.650

Email: spartakos45@gmail.com

Επιμέλεια: Γιώργος Σταυράκης

Σελιδοποίηση - Διεκπεραίωση παραγωγής

Εκδόσεις ΤΑΔΕ ΕΦΗ

Κατακουζηνού 10, Τ. Κ. 10677, Αθήναι

Τηλέφωνο: 210-3305168

tadeefi.semeli@gmail.com

ΑΘΗΝΑΙ 2020

*Αφιερώνεται στην εγγονή μου
Ερμέδεια*

ΕΛΛΗΝΑΣ ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ

Προμηθέα γιέ του Ιαπετού
και της Κλιμένης,
σου έμαθαν να πλάθεις ανθρώπους
από στέρεο Πηλό
έχοντας σύμμαχο τη Θεά Αθηνά
για να δίνει ψυχή
στο δημιούργημά σου.

Ο Ερμής

-ταχυδρόμος του σύμπαντος-
μετέφερε στον Δία το νέκταρ
της Αθανασίας.

Άναψε φωτιές
από το καμίνι του Ηφαίστου
και τις μοίρασε στο δημιούργημά σου,
θορυβημένος από το τόλμημα
σ έδεσε ο Δίας στο Καύκασο
με ατσάλινες αλυσίδες
κι έστειλε τον αετό,
το γέννημα του Τυφώνα και της Έχιδνας
να σου τρώει το σκώτι.

Κι όρκο Έδωσε σκληρό ο Θεός
στο βαθύ σκότος της Στύγας
Να μη μπορείς να σπάσεις τα δεσμά σου.

Προμηθέα!

Δεν πάει καλά ο κόσμος...

Οι διεθνείς τραπεζικοί εγκληματίες
γεμίζουν με φέρετρα απόγνωσης
τον πλανήτη.

Οι αυτόχειρες αφήνουν τη σκόνη
από το σώμα τους

και η τελευταία βροχή της άνοιξης
την ταξιδεύει στα σταυροδρόμια
της λύτρωσης.

Δεν πάει καλά η χώρα μας...

Όπου κι αν στρέψουμε το βλέμμα μας,
το χρώμα τής ήττας και της προδοσίας,
βρίσκεται ζωγραφισμένο με αδρές πινελιές
στις ψυχές των Ελλήνων.

Τ' όραμα της Δικαιοσύνης,
η Ευρώπη

το πέταξε στον σκουπιδοτενεκέ
της απληστίας,

κι ο δέσμιος Έλληνας, ματώνει

στη Πλατεία του Συντάγματος...
κάποιοι κρόβουν με δανεική κουβέρτα
τις πληγές τους, στα πεζοδρόμια.

Αισχύλε!

Οι Έλληνες δεν είναι ενωμένοι,
και γι' αυτό έπαψαν να είναι νικητές...
Οι εχθροί μπήκαν στη τρύπια χώρα μας
με δόσεις πριμοδότησης...

Τα παιδιά σου Όμηρε
βιώνουν καινούργια «ΟΔΥΣΣΕΙΑ»
σε άλλες πατρίδες.

Δεν πάει καλά ο τόπος μας...

Τα πνευματικά και ιστορικά της αποθέματα
θέλουν να τα σβήσουν για χάρη της "Δύσης."

Ελλάδα!

Τον άγριο κατακτητή νίκησες
με τις τέχνες και τα γράμματα
και τώρα βάρβαροι επιχειρούν
να θάψουν την Αναγέννηση
απ' το πανάρχαιο Φως του Πολιτισμού σου!

Δεν πάει καλά αυτός ο κόσμος...

Όχι!

Δεν γεννηθήκαμε σε λάθος εποχή,

αλλά σε λάθος κόσμο,
σε λάθος τόπο και χρόνο.
Στη ράχη γεννηθήκαμε
ενός αγριεμένου Ταύρου...
Μα στο δρόμο του χρέους Προμηθέα,
η πάλη έχει το λόγο σε όλους
τους τόνους του καιρού μας.
Ε! σὺ που ζεις έξω από τόπο
και τον χρόνο, της περηφάνειας
δεν θα πιείς τ' αθάνατο κρασί
στης ανύψωσης τη στράτα
αφού δε γίνεσαι σκαλοπάτι
να παίρνει τ' αφήλου η ζωή...
Ε! Σὺ που σε τρομάζει η πάλη,
για του δίκιου, τ' όνομά σου
στην προσευχή της ανθρώπινης δόξας..
όχι, δε θ' ακουστεί....
Με τις αγκάλες ανοιχτές
οι ενέδρες σε προσμένουν
στ' άντρα της αβύσσου.
Στο καλό!
Και σαν δείγμα αντοχής
και αισιοδοξίας

ο θάνατος στα βήματά μας
μας ακολουθεί,
νιώθουμε το χνώτο του
στα μάγουλά μας...
Όμως εμείς, Αναπνέουμε,
αναπνέουμε, αναπνέουμε...
Αναπνέουμε στα σίδερα, στο κελί
που δε γνώρισε το χάδι του ήλιου,
που δεν ξέρει αν υπάρχουν
άστρα και φεγγάρι.
Οι νύχτες έρχονται και φεύγουν
με το αμπέχονο του θανάτου.
Όμως εμείς.....Προμηθέα
τραγουδώντας τη ζωή
γδέρνουμε τις λοβοτομές
πλέκοντας στο μέλλον στεφάνια
με της καρδιάς μας τα φύλλα!
Δεν πάει καλά η πατρίδα μας...
Φλέγεται, κι εμείς μες
στη φωτιά σου πρόγανε Προμηθέα
πριν γίνουμε στάχτη,
τραγουδάμε για τον κόσμο!
Η φωνή σου, η φωνή μας

πιο δυνατά ακούγεται
κι από τα τόμπανα του ολέθρου.
Οι αράχνες του μίσους
ανοίγουν το δρόμο στον τυφλό χάροντα
να ντύσουν τη βασιλεία τους.
Ήρθε η ώρα από αχθοφόροι
της δυστυχίας και της αδυναμίας,
να ντυθούμε με τα ρούχα
της ράτσας μας.
Οι αράχνες του μίσους
ποτέ δεν μπόρεσαν
το στόμα να μας κλείσουν.
Είμαστε η χώρα του ήλιου
και της θάλασσας, που όμως δυστυχώς
γεννάει ακόμα εφιάλτες...
Ήρθε η ώρα Προμηθέα
να σπάσεις τις αλυσίδες σου!
Η φωνή σου φωτιά να γίνει
που δεν θα σβήνει,
ούτε μ' όλες τις θάλασσες.
Ήλιος θα γίνει για να σμίξει
με τις ρίζες των δέντρων,
με τις αναστάσιμες καμπάνες!

Η φωνή σου σπαθί
της κοινωνικής δικαιοσύνης,
που συναντά τα χαμόγελα των παιδιών
στα μεγάλα πάρκα της ευτυχίας.
Γυμνή αλήθεια η φωνή του λαού
λουλουδίζει την έρημο και η ζωή δακρύζει.
Η φωνή σου, η φωνή μας, όλες οι φωνές,
που προσεύχονται στον ήλιο,
στρώνουν το τραπέζι της χαράς.
Ο ήλιος σύμμαχος μας
πυρπολεί τις παγίδες τους!
Ο χρόνος απ' την αρχή
της διαμόρφωσης μας,
ήταν το πρώτο αναφτέρισμα,
το πρώτο σκίρτημα της καρδιάς.
Οι πράξεις μας καθρεφτίζονται
στο χρόνο και έτσι μπορούμε
να αυτοελέγχουμε
την ισορροπία του Νου!
Κι Εσύ Προμηθέα,
εραστής της αλήθειας
κι ισορροπιστής στη λεπτή αχτίδα φωτός,
μη σταματάς να πυρπολείς

τις αέναες στιγμές
και να πορεύεσαι με το βλέμμα
όλο μπροστά αγνοώντας τη φθορά.
Η δοκιμασία σου δεν έχει τελειωμό...
Από τις δοξασμένες ημέρες Προμηθέα
φτάσαμε στο δυστυχημένο σήμερα...
Μα μέσα στην υφικάμινο της δράσης,
η ψυχή μεταμορφώνεται
σε σπάνιο μέταλλο, κι καρδιά πάλλεται
στης αρετής την αντρειοσύνη
αναβλύζοντας απ' τα φύλλα
της ευαισθησίας το δάκρυ.
Στον πύρινο κύκλο της ζωής,
στων αντιθέσεων την πάλη
κερδίζουμε την αθανασία!
Ρώτησε το χρόνο και θα σου πει
πόσοι ανθέλληνες
προσπάθησαν και προσπαθούν
να ολοκληρώσουν τη γενοκτονία μας....
Αλλοίμονο!
Μα υπάρχουν κι οι ποιητές που
εξυμνούν το μεγαλείο της Ελλάδας .
Ο Λόρδος Βύρων, οι Γερμανοί:

Σίλλερ Φρειδερίκος
Βίλχελμ Μόλλερ ,
ο γίγαντας δε της σκέψης Νίτσε να γράφει:
[...Όλα τα δηλητήρια του φθόνου, της όβρεως,
του μίσους έχουν αποδειχθεί ανεπαρκή
να διαταράξουν την υπέροχη ομορφιά τους.
Έτσι, οι άνθρωποι συνεχίζουν να νιώθουν
ντροπή και φόβο απέναντι στους Έλληνες.]...

Έλληνα Προμηθέα,
φορτώθηκες τον μαρτυρικό
σταυρό του γένους σου.
Ιερό παγκόσμιο σύμβολο έγινες,
και λογικοί και αδικημένοι
σε ακολουθούν...
Όχι μη λυγίζεις!
Ολοένα Προχώρα...
Σπάσε τις αλυσίδες σου,
μας καλούν οι ιαχές των προγόνων μας.
Θεικός σπόρος είσαι,
ελπίδα και φως
δώσε μας από τη ψυχή Σου,
δύναμη να πάrouμε να ξεπεράσουμε

τις αθέμιτες δυσκολίες...
Γνωρίσαμε τον εαυτό μας
μέσα από Σένα, και καταλάβαμε
τον προορισμό μας.
Βαδίζουμε δίπλα Προμηθέα
κι ανάγκη να γίνουμε,
ένα με τη φάλαγγα των ξωμάχων
που με φωτόνια πολυβολουύν
την πνευματική σκουριά.
Τα σημάδια του μεσαίωνα
εύκολα δεν σβήνουν...
Δε σταματάμε, ούτε βήμα,
κάνουμε σημειωτόν,
το λάδι μας δεν τελειώνει!
Μόνο μια ανάσα παίρνουμε
μπαίνοντας στο κανάλι της Αντίστασης,
κρατώντας το μαντίλι του αγώνα
για να σφύρει τον αιώνιο χορό
με τ' ασίγαστα χειροκροτήματα
των άστρων,
έχοντας την ευχή του ήλιου!
Μάταια караδοκούν
οι σκοτεινές δυνάμεις ν' αναχαιτίσουν

τη λαμπαδηφορία της ανάπλασης!

Οι Έλληνες είμαστε
των κεραυνών τα παιδιά
κι οι φρουροί της ανάγκης!

Ο Δυτικός άνεμος ματώνει
ν' αναχαιτίσει την ξαστεριά,
μα αφήνουμε τη φωτιά να τρώει
τα σωθικά της.

Ένα ποτάμι από αίμα
χαράζει το δρόμο μας.
Σ' αυτό το δρόμο γίνονται
οι εναλλαγές και οι μετουσιώσεις.

Το φεγγάρι θλίβεται,
Και τα στάχνα γέρνουν
πριν μεστώσουν.

Τα όρνια πανηγυρίζουν...
Δεν κλείνω τα μάτια στη φρίκη.
Γιατί σαν όνειρο ακούγεται
η φωνή του Νερούδα στα σπλάχνα μας:

[...Εγώ δεν θα πεθάνω τώρα
τούτη τη μέρα τη γεμάτη ηφαιστεια

κινώ για τα πλήθη,
τη ζωή αφήνω ταχτοποιημένα εδώ
τούτα τα πράγματα σήμερα
που οι πιστολάδες σεργιανίζουν
με τη “δυτική κουλτούρα” υπό μάλης]...

Προχωράμε.
Προχωράμε Προμηθέα!
Η καρδιά μας φυλακίζει
την ευαισθησία της,
κι η ζωή πυρπολείται από γαλαξίες.
Η μάσκα γελάει.
Ακούγεται ύστατη προσευχή:
Πάτερ ημών...
Η μάσκα γυρίζει ανάποδα.
Κι η παρέλαση αρχίζει.
Στέκια υλοκόσμου,
σαλόνια κροίσων,
ντουμάνια χασισιού,
μια τάξη Πανεπιστημίου ντεκές.
Στα τελευταία θρανία
βαράνε την ένεσή τους.
Μια πόρνη με ψεύτικο χαμόγελο

πασαλειμμένη με πατσουλί προκαλεί.
Ένας γέρος «διανοούμενος»
παζαρεύεται σε πατάρι,
-χρήματα έχει-.
Διπλώματα κακοποιών δίνουν
τα σωφρονιστικά Ιδρύματα,
η ατιμία μαστιγώνει την τιμή,
η ανηθικότητα την αρετή...
Λογής -λογής καταδότες, βασανιστές,
ειδικευμένοι φονιάδες,
σκλαβοπάζαρα, στρατιές ανέργων,
η καταξίωση της κτηνώδης ζούγκλας...
Απάνω από όλα ο δυτικός άνεμος
να λικνίζει τη δυσσομία
της κοινωνίας με τον επιθανάτιο ρόγχο.
Αμήν!!!
Η αχαλίνωτη φθορά επιμένει
κι ας βρίσκεται
στο κατώφλι του Άδη...
Κάθε μέρα πεθαίνουμε!
Η αλλαγή κυλάει στο αίμα μας
με την ευχή Σου Προμηθέα.
Κάθε μέρα πεθαίνουμε.

Οι δήμιοι αλλάζουνε
σαν πουκάμισα φιδιού,
μα πίσω από κάθε μας θάνατο
βρίσκεται η ανάσταση!
Βαδίζουμε με μόνη συντροφιά
τον ίσκιο και το θόρυβο
της αλυσίδας σου.

Προμηθέα!

Οι γυμνές αλέες μας χαμογελούν.
Τα πεσμένα φύλλα δεν αφήνουν
τις μυτερές πέτρες
να μας σκίζουν τις πατούσες.
Βαδίζουμε με το δισάκι
γιομάτο όνειρα για τις μέρες
που προσεύχονται στο φως!
Βαδίζουμε... Βαδίζουμε...
Ακούμε τα τόμπανα
της συνείδησης,
και τις σάλπιγγες της φάλαγγας.
Ο δρόμος της ζωής μόνο αρχή έχει!
Σ' αυτόν τον δρόμο
παίρνεις και δίνεις.
Η φάλαγγά μας Προμηθέα

ανεμίζει την περηφάνια της.
Προχωράμε δίπλα Σου
και μεταλλασσόμεθα
σε φωτόνια στον αστερισμό
της ευθόνης.
Προμηθέα,
στον αγώνα μας ήττα δεν υπάρχει.
Κι εσύ, κι ο άλλος, κι εγώ
φύλλα δάφνης στο στεφάνι
της νίκης!
Στη φάλαγγα μετριέται
ο πορευτός του αγώνα.
Τι κι αν οι βοριάδες κόβουν
τον δρόμο μας,
η θυμωμένη φάλαγγα
θα τους νικήσει...
Πάψε λαέ, να υφαινείς
και να πλέκεις τα ρούχα σου
με το κουβάρι του φόβου.
Το νόημα της ζωής ρυθμίζει
το Είναι μας, σε όλα
τα στριφογυρίσματα και τις αντάρες.
Το νόημα της ζωής κυκλοφορεί

στο αίμα μας,
σ' όλες τις αρτηρίες,
και τους παλμούς
της καρδιάς μας
γίνεται επικό τραγούδι,
πυρώνοντας το στοχασμό,
να ζυγίζει σωστά τα οράματα
καθώς αναβλύζουν
να φωτίζουν το αύριο,
με τους παιάνες της αρμονίας
στην πλατεία της
Κοινωνικής Δικαιοσύνης!

Κι αν όχι εμείς Προμηθέα...
Η Μνήμη μας θα είναι παρούσα
στο στρογγυλό τραπέζι
των πέντε Ηπείρων,
στην αίθουσα
του λαϊκού κοινοβουλίου
που θα σφραγίζονται
τα πλάνα της ανόδου.
Σε κάθε αλλαγή για το τέλειο
θα υπάρχουμε κυκλωμένοι,

από τα φωτεινά χρώματα
της άνοιξης,
να δεχόμαστε τους χυμούς
των καρπών της αθανασίας....

Πριν ξεκινήσουμε
ήμασταν σίγουροι
για τους δήμιους αγγέλους
που κλέβουν τη ζωής μας,
για να δώσουν αίμα
στις φλέβες του ζόφου...

Ας χλευάζουν από φόβο!

Επιμένουμε!

Τα βράχια θα βγάλουν λουλούδια.

Κι αν όχι εμείς
η Μνήμη μας θα είναι το παρόν
στων ωκεανών τη γαλήνη,
στης γονιμότητας τον πυρετό,
στης εναισθησίας το δάκρυ...

Τι περηφάνια να είσαι

Άνθρωπος!

Προμηθέα!

Είσαι ο κοινωνικός καθρέφτης

που απλά μας λέει
να τιμήσουμε τον Άνθρωπο
για νάχουμε μια επίζηλη θέση
στο Ναό της Αρχαίας Σοφίας...
Στα Τάρταρα να καούν
τα συμβόλαια του θανάτου
και της προδοσίας.
Τα παιδιά Σου Προμηθέα
μπαίνουντας στην
κοινωνική αρένα
με τη σημαία του δίκαιου.
Πάλεψαν.
Μάτωσαν. Δάκρυσαν...
Του μαρτυρίου παίρνοντας
το δρόμο.
Οι υφικάμινοι του Άουσβιτς
σε μοντέρνα εμφάνιση.
Ηχήστε φωνές της αγανάκτησης!
Σηκώστε επαναστάτες ποιητές
την δική σας σημαία ζωής!

Σας κλείνουμε ραντεβού
με την ιστορία,

γιατί μόνο εσείς μπορείτε
να νικήσετε το θάνατο,
γιατί ουρανοξύστες ελπίδας
μόνο εσείς υψώνετε.

Το βλέπεις Προμηθέα!

Στη φρίκη μας οι ληστές ξεφαντώνουν,
Και πατρίδες αλλάζουν όνομα
κατ' εντολή.

Ο Καύκασος που μας κληρονόμησες,
ορόσημο έγινε φωτεινό
στη λεωφόρο των αθανάτων!
Η ζωή μας τρέχει ακαταμάχητη
και μαζί της όλα μας τα όνειρα,
ζαλωμένα με χρυσές ελπίδες.

Πως αλλιώς θα λεγόμαστε άνθρωποι!

Απ' της εξέλιξης βγήκαμε
την άγια μήτρα, και ο κύκλος μας,
κύκλος ανόδου με τις εκρήξεις
του σύμπαντος!

Αναζητάμε τη λογική
στην αμφισβήτηση,
ποδοπατώντας το μηδενισμό!
Στο δρόμο της αναζήτησης βρήκαμε

να μετρούν τη λογική, με το συμφέρον.
Βυθιστήκαμε στο παράλογο...
Η σκέψη μας κονταροχτυπήθηκε
με τον διευθυνόμενο στοχασμό
και τις κλεμμένες υποθήκες
των Τιτάνων.
Τώρα γνωρίζουμε....
Ξεγυμνώνουμε το σπαθί
της αλήθειας και ορμάμε στο έρεβος,
που όμοιο μυθικό θεριό,
καταβροχθίζει το φως,
απ' τη φωτιά Σου
Έλληνα Προμηθέα!
Ένα ιερό σύμβολο είσαι ξανά
της σύγχρονης ελληνικής κοινωνίας.
Για να σε φτάσουμε πατάμε
σε συντρίμια από σταυρούς,
μα όσο κι αν σε κατασπαράζουν
αιμοχαρείς αετοί μην απελπίζεσαι,
γιατί Ελληνικό γένος θα σ' ελευθερώσει!
Έχουμε κρατήσει παρακαταθήκη,
τη πυξίδα και τους ιερούς σκοπούς σου...
Βάζουμε σε τάξη

στις αταξίες των δογμάτων
που θρηνοούν την εξαφάνισή τους,
με την ορθότητα της λαγαρής σκέψης.
Φωτοστέφανο της αλήθειας
Εσύ, Προμηθέα,
προσφέροντας το δίκιο
σε όσους τους αξίζει.
Τα πάντα έρχονται συνοδεία φωτός,
από τη φωτιά σου,
γιατί μόνο έτσι
πυρκαγιά γίνεται ο Άνθρωπος
θα λάμψει στον πλανήτη Γη.

Προμηθέα!
Ένας λαός εθισμένος είμαστε
στην τραγωδία!
Όταν οι τρεις μεγάλοι
του δράματος,
Αισχύλος, Σοφοκλής, Ευριπίδης,
αναδείκνυαν την Τραγωδία
δεν μπορούσαν να φανταστούν
ότι αυτή θα γινόταν μέρος
του DNA

των Ελλήνων διαχρονικά.
Μόνο που η Τραγωδία
δεν περιορίστηκε
μονάχα στα έργα των ποιητών
άλλα έγινε συνώνυμο
της ιστορικής μας πορείας...
Εμφύλιοι, διχασμός και πάθη
οδήγησαν στην Δύση
του αρχαιοελληνικού πνεύματος
για σχεδόν 2000 χρόνια...
Και ξανά στην Τραγωδία,
με την Παλιγγενεσία του 1821
αρχής γενομένης
με τον πρώτο εμφύλιο,
μόλις δύο χρόνια
από την έναρξη της επανάστασης
και την φυλάκιση
του Ήρωα Κολοκοτρώνη αργότερα.

Κάθε τρεις και λίγο, Προμηθέα
πρέπει να ζήσουμε μια τραγωδία,
πρέπει να δίνουμε υλικό και τροφή
στους τραγωδούς,

πρέπει να ανανεώνουμε
την ανάγκη
του γενετικού υλικού μας
για θλίψη...
Δεν μπορούμε να ξεφύγουμε
από την μοίρα μας.
Γι αυτό σου φωνάζω και σε καλώ
να μπεις μπροστά.
Ένας λαός βυθισμένος
στον λαϊκισμό, ανίκανος να ξεφύγει
από την νηπιακή σκέψη
που τον έχουν ρίξει
οι δημαγωγοί στην αρχαιότητα
και οι πολιτικοί
με τους συνδικαλιστές σήμερα,
ένας λαός που δεν έχει το θάρρος
της γνώμης του,
αλλά που έχει άποψη για όλα,
ένας λαός αντάρτσος
στην πνευματική ξηρασία...

Προμηθέα!
Οι πυγολαμπίδες μεταμορφώθηκαν

σε νυχτερινή περίπολο στο δάσος,
με τους πεινασμένους λύκους,
να φωτίζουν τη διέξοδο του λυκόφωτος.

Στον όρθρο του αύριο προσεύχονται
κοιτώντας το αχνορόδιασμα της μέρας.

Πέρασαν και τον τελευταίο φράχτη
της σκοπιμότητας,
αφήνοντας στην ανάμνηση
τον Γολγοθά τους.

Μπροστά τους τώρα
η ατέρμονη δημοσιά του χρέους.
Τους καλωσορίζεις
με τα λάβαρα της αδερφοσύνης
να κυματίζουν περήφανα στο χάδι
του λεύτερου αγέρα
που σιγοντάρει το τραγούδι τους.

Στο βλέμμα τους ξεχωρίζει
η λάμψη της εμπιστοσύνης
και στο χαμόγελο τους
η πίστη για δημιουργία.
Ο καιρός δεν τους περιμένει.

Ούτε ένα λεπτό

δεν τους αφήνει να δέσουν
τις πληγές τους με της αυγής τη γάζα.
Οι πρωινές αχτίδες θα τις φροντίσουν....
Και οι πληγές τους πιστή μαρτορία
στο αδιαχώριστο του χρόνου.

Δεν είναι πια τελάληδες
των γυμνών ημερών που χρόνια
ύφαιναν το νήμα τους,
με αναστάσιμα τραγούδια.
Δεν είναι πια τελάληδες
στη λαιμαργία της νύχτας
που φορτωμένη ντροπές
ληλατεί την ευτυχία.
Δεν είναι πια τελάληδες
των πρωινών
που άρχισαν γιομάτα ευαισθησία,
να τονίζουν την παρουσία τους
με φωτεινούς καταρράκτες
ποτίζοντας το γέλιο της ζωής.
Τότε λέω όταν χτυπούσαν
τη μάνητα της αδικίας
με σφιγμένες γροθιές και μπαρούτι...

Σήμερα, στον ήλιου τη δημοσιά
ανασκουμπώνονται να υψώσουν
το ναό της Δικαιοσύνης
με συμφωνίες εαρινές.
Λαμπαδιάζοντας τα σκότη
πραγματοποιούν τ' όνειρο
που θήλαζαν οι αιώνες.

Οι άγγελοι με το δάκρυ
αιωρούμενο στα μάτια,
τους αγκαλιάζουν.
Γίνονται ένα!

Κοντά τους μαθαίνουν
και τι θα πει αγνότητα, εναρμονίζοντας
τα βήματά τους, με τα βήματα
του πλάστη κόσμου που ρυθμίζουν
την πράξη και τον ορθό λόγο
στους δείκτες του ηλιακού ρολογιού.

Στους Άγγελους προσφέρουν τον καρπό
της γήινης αγνότητας, και στο λαιμό τους
κρεμούν για γκόλφι,
την ανθρώπινη λογική,

που ανεβάζει τη ζωή στους γαλαξίες.

Από το χθες κρατούν

ό,τι το χρήσιμο.

Κρατούν ό,τι ωραίο για προζύμι

ζυμώνοντας το καρβέλι

στο τραπέζι του αύριο

που ο ήλιος το ροδοκοκκινίζει

στης αποστολής το φωτοστράτι.

Από το χθες κρατούν

ό,τι χρήσιμο. κι ωραίο,

δύναμη στο νέο να χαράζει

τη δική του πορεία

γιομίζοντας τους ορίζοντες

πόρτες κι ανοιχτά παράθυρα.

Και οι αστερισμοί κατεβαίνουν,

τάζοντας τον εαυτό τους

στη δημιουργία,

παίρνοντας με ευλάβεια

τη στράτα της ανόδου,

καθώς αντικρίζουν το θάνατο

με τη σκούπα του χρέους

να μαζεύει τα πεσμένα φύλλα

από το δέντρο της ζωής,

που ο άνεμος της φθοράς τα ρίχνει
με της τάξης το ρυθμό,
χειροκροτούν και φωνάζουν:
Ω , Αρμονία φωτοστέφανο της ζωής!
Και να! ο Ναός της γνώσης υψώνεται!
Τον υψώνουν με τη σοφία,
την επιστήμη.....

Ω, αθάνατη μήτρα φωτός
στο είναι του ανθρώπου!
Να! ο καινούργιος άνθρωπος!
Ταξινομώντας τους αριθμούς
στης έρευνας το τραπέζι,
στον εαυτό του προφέρει
δεύτερο μυαλό σκέψης
για την συμβίωσή του με τη φύση!
Ο πυρετός,
της ποιότητας της άμιλλας,
στην τελειότητα δίνει
τη σκυτάλη....

Με τη σκέψη
αγκαλιάζουν το μέλλον

στην απεραντοσύνη της ζωής
σε κάθε πλανήτη.
Αδελφοποιημένοι άνθρωποι
ζωγραφίζουν παράδεισους
με ήχους χαράς,
ήχους ανάτασης
στη μέθη της δημιουργίας
από τους κατακτημένους θησαυρούς
της μάνας φύσης δίχως ιδρώτα πικρό...
Η άνοιξη απ' τις φούχτες τους
πίνει τ' αθάνατο νερό.
Στον έρωτα δίνουν
την άσβεστη φλόγα
και στη ζωή τ' ολόχρυσο άρμα,
με τ' άλικο άτι που στη χ αίτη του
κεραυνοί κι αστραπές
της ράβουν την πορφύρα ,
τραγουδώντας την αγάπη!
Μάταια το λαίμαργο μάτι αποζητά
ίχνος ερήμου μέσα στην
αυθοφορία της γης.
Οι φιδωτές νεροσυρμές
γονιμότητας ύμνος.

Χάδι απαλό τ' αγέρι κι η ανάσα
σε μύριες ευωδιές!

Τα παγόβουνα πυρπολημένα
με το εμβατήριο της δόξας πετάνε
την άσπρη τους πανοπλία στο άντρο
των τρελών ανέμων να ξαναβρούν
το χαμένο τους λογικό κι εκείνα
την αρχική τους μορφή πλαταίνοντας
το σύνορο του ήλιου για ζωή!

Οι ύαινες δεν υπάρχουν πια...

Έχουν πάρει τη θέση τους
στο μουσείο

αντικρουστά με τους καρχαρίες
να θυμίζουν την ύπαρξή τους.
Μηδέ γλώσσα, μηδέ θρησκεία,
χωρίζει τώρα τους ανθρώπους!

Στην ανάβρα της παραγωγής
δαμάζουν τη δίψα τους
και γίνονται σκάλα
ν' αγκαλιάσουν τον ήλιο,
καινούργιους υψώνοντας ναούς.

Σε κάθε σταθμό
η καμπάνα της αγάπης

θα τους καλεί
για την προσευχή στον όρθρο του αύριο!
Στο συμπόσιο της ιστορίας έρχονται
σ' επαφή με τους προγόνους τους.
Πότε γελούν, πότε πονούν,
πότε μένουν άναυδοι,
όπως κι εμείς σα σκόβουμε στους μύθους
των δικών μας προγόνων...
Και ο λογισμός δεν ξαποσταίνει.
Της ζωής ο κύκλος μεγαλώνει!....
Ο χρόνος καράβι που αρμενίζει
σε αζάρωτο γιालό,
Και να!

Τώρα μέσα στους τάφους τους,
πλημμυρισμένοι συγκίνηση δακρύζουν,
γι αυτή τους τη δικαίωση.
Μέσα από τους τάφους τους
φωνάζουν, φωνάζουν!
Έτσι που η φωνή τους
να φτάσει σε κάθε πλανήτη.

Φωνάζουν όλα χαλάλι!
Υπήρξαμε άνθρωποι!

Προμηθέα!

Η φωτοσυρμή που έρχεται
από τον ορίζοντα
φλεγόμενο μονοπάτι,
είναι το αίμα τους που ρέει.
Βιάζεται ν' αγκαλιάσει το σύμπαν!...
Και η βροχή που φτάνει
από τον αλέκιστο ουρανό
τραγουδώντας τις μέρες,
με τα στεφάνια της χαράς,
Γεννήθηκε απ' το καυτό τους δάκρυ.
Υψώνουμε τα χέρια και φωνάζουμε:

ΖΗΤΩ!

Η ζωή προχωρεί!
Εμείς ουραγοί παραδέρνουμε
μέσα στις συγχύσεις,
έτσι ώστε
να μην ακούμε τις σάλπιγγες
που καλωσορίζουν
τις νομοτέλειες.
Ο χρόνος με το μαστίγιο
της αναγκαιότητας,
γρήγορα θα μας βάλει σε τάξη

απογυμνώνοντας το είναι μας
από τα φύλλα
που η κίτρινη έπλυνε
βροχή του Φθινοπώρου.

Προμηθέα!
Η φωνή σου φωτιά
που καίει τα σκοτάδια,
δε χάνεται στην έρημο.
Η πρακτική της Δύσης
βάρυνε σα μολόβι.
Τα χνώτα μας βαριανασαίνουνε
στη βασιλεία
του ξέφρενου κέρδους.
Εξουσιάζει και τον ίσκιο μας!
Οι δρόμοι δεν βρίσκουν το νόημα τους,
χάθηκε η εναισθησία.
Σκλήρναναν οι παγωμένες νύχτες.
Οι πλατείες βουβές
φιλοξενούν επαίτες.
Το μάτι προσπαθεί μάταια
να βρει ένα κομμάτι
γαλάζιο ουρανό.

Το νέφος, με το αμπέχονο
του θανάτου
δηλητηριάζει τη βροχή.
Αίματα, ρυπάνσεις όλων των ειδών,
σε καθημερινή παρέλαση.
Ο πολιτισμός Προμηθέα,
λέξη με χαμένη τη σημασία
σφαδάζει στο ξόδι
των βέβηλων ψαλμών.
Αλληλοΐα!
Η ζωή μας Προμηθέα
γεμάτο αρνήσεις,
αντιφάσεις, παροξυσμούς
πλαστογραφημένη αλήθεια.
Ένας αγώνας ταχύτητας
για την αυτοκαταστροφή μας.
Τραγική ειρωνεία
στα κουρέλια της ζωής, η επιστήμη,
ούτε βλέπει, ούτε ακούει,
συνεχίζει το δρόμο της,
αφήνοντας τη τάξη στο νόμο
της εκπορνευμένης λογικής.
Οι μαστροποί της εξουσίας

και οι ταχυδακτυλουργοί
απ' τα στόματα των ρητόρων
βγάζουν λαγούς με πετραχήλια.

Συνάνθρωποι!

Που μας οδηγούν τ' αχνάρια
των βρικολάκων?...
Χάνουμε τον έλεγχο
των βημάτων μας.
Στον έξαλλο χορό
των εξοπλισμών φαντάζει
το μακάβριο γέλιο
και το τραγούδι των σειρήνων.
Αρουραίοι ρυθμίζουν το είναι μας.
Αρουραίοι μας τα επιβάλουν όλα,
τον φетиχισμό και το φόβο
για τυφλή υπακοή στη μοίρα.

Αλλοίμονο!

Σε υπόνομο η ζωής μας,
το φως ματώνει,
ανοίγοντας τη σήραγγα
του λυτρωμού.

Φωνάζεις Προμηθέα!

Φωνάζεις έτσι

που η φωνή σου
να φτάσει και στα θύματα
του Ναγκασάκι, της Χιροσίμα
στα κρεματόρια του Άουσβιτς,
και στη Μάνα Σμόρνη.

Να εξεγερθούν
και να φωνάξουν μαζί σου!
Είμαστε δυνατοί!

Πιο δυνατοί κι από τον άγριο
θυμό της θάλασσας,
τη φωτιά, τους κεραυνούς,
του στροβίλου τη μανία.

Μας προσκυνάει ο Δίας,
μας ικετεύουν οι πλανήτες,
Οι ρίζες των δέντρων
και των φυτών.

Τι περιμένουμε λοιπόν!
Γιατί δε γινόμαστε νυστέρι
σε κάθε σάπιο
να μας χειροκροτήσει
ο ήλιος και η άνοιξη!

ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ

ΓΕΝΝΗΘΗΚΑ

Γεννήθηκα στον Πειραιά
αναπνέοντας ανάμεσα
σε δυτικοευρωπαϊκά φουγάρα.

Γεννήθηκα
με τη πρώτη βροχή του Σεπτέμβρη
σε αποθήκη στην οδό Πειραιώς,
καθώς η Μάνα μου γυρνούσε
από του Ψυρρή
με φούχτες γιομάτες χαρούπια
έχοντας εμένα στη κοιλιά.

Γεννήθηκα με ιδανικά,
πλεγμένα στο τσέρκι
των ονείρων μου,
χωρίς πορεία, χωρίς προορισμό.
Ελεύθερος του ανέμου γιός
μετρούσα κι εγώ
το φως των αστεριών.

Παιδικές μου αναμνήσεις
στις φλόγες σας έριξαν.
Οι οθόνες της διεθνούς αγοράς
μαστιγώνουν τις αξίες

στο παλκοσένικο των συναλλαγών.
Για τον μαρασμό του ανθρώπου
επιστρατεύτηκαν μασκαράδες
με οικόσημα.
Όνειρο δικό μου σε κρατώ
αμόλυντο στην ψυχή μου
που μόνο η αγάπη έχει μέρος.
Την γέννηση του ανθρώπου δοξάζω
τι κι αν αυτός με πληγώνει.
Για χάρη του, στην αρένα
της αλλοτρίωσης μπαίνω
και κονταροχτυπιέμαι
έως ότου νυχτώσει.
Μετά σκέπτομαι πως το σώμα
ο ναός μου είναι,
φωτοσυρμή στην αθλιότητα.
Αναζητώ την αγνότητα
των παιδικών μου χρόνων,
καθώς βλέπω τις αλάνες
του παιχνιδιού να χάνονται
στο τσιμέντο της συμφοράς.
Αναζητώ
την επαναστατικότητα που χάθηκε
μέσα στην αλλοτρίωση του κόσμου.
Μας χωρίζουν των ανθρώπων

οι άθλιες επινοήσεις.
Το σπέρμα και η μήτρα, εχθρική μπροστά
στη δημιουργία τους.
Η κοινωνία μας
μια απέραντη κλινική
όπου νοσηλεύονται
εξευγενισμένες κι αλαζόνες ψυχές.
Η εποχή του Κάιν σε έξαρση...
Ποιος αλήθεια δικαστής
την αθλιότητα θα τιμωρήσει;
και ποια χωματερή
θ' αντέξει την μυρωδιά
της συγγενικής μούχλας;.
Άλλη μια μέρα
στους δρόμους της Αθήνας
χωρίς παιδικές φωνές.
Έτρεξα να σε φτάσω χρόνε στις σκοτεινές
σήραγγες των πολυκατοικιών
να ζωγραφίσουμε μαζί τον ήλιο
στα μάτια του κόσμου.
Τον ήλιο που ξεχάστηκε
κλεισμένος μέσα στα γραφεία
με τον αρρωστημένο αέρα,
κι εγώ ψάχνω να βρω λέξεις
μέσα στο συρρικνωμένο

λεξιλόγιο της ψυχής μου...

Τώρα το ξέρω, ότι δεν θα μπορέσω
μόνος ν' αλλάξω τον κόσμο.

Ναι!

Τώρα περιφρουρούμαι περισσότερο
από τα μποφόρ της εποχής μου,
χουχουλιάζοντας τα παιδικά μου όνειρα.

Η νεογενή φωνή της εγγονής μου,
όρκος που δεν παραβιάζεται.

Το χαμόγελό της
ένας ολόκληρος ολοκαίνουργιος
κόσμος!

Η επανέκδοση θεωρήθηκε αναγκαία
για δύο λόγους:

- α) να μπουν σε τάξη λάθη που έπεσαν στην αντίληψη καλοπροαίρετων φίλων, όπως η ποιήτρια Ιωάννα Κόκλα και ο ποιητής Γιάννης Πλαχούρης, τους ευχαριστώ!
- β) να ενταχτούν κριτικά σημειώματα.

Κριτικά σημειώματα

Ο «Έλληνας Προμηθέας» του ποιητή Γιώργου Σταυράκη έρχεται σε μια σημαδιακή εποχή του τρόμου και της ηθικής κοινωνικής κατάπτωσης, να μας υπενθυμίσει τις διαχρονικές πανανθρώπινες αξίες του ελληνικού πολιτισμού, με μπροστάρη τον αθάνατο ήρωα του τον «Δεσμώτη», «Λυόμενο» και «Πυρφόρο» Προμηθέα. Και ο επικολυρικός ποιητής, Έλληνας μαχητής Γ. Σταυράκης, «... άλλ' ούτε σιγᾶν ούτε μή σιγᾶν» μάχεται να αφυπνίσει κοιμισμένες συνειδήσεις, ακονίζοντας το γυμνό σπαθί της αλήθειας, για να προβάλει ξανά το Ορθοπρονοητικό φως «της αθάνατης μήτρας στο είναι του ανθρώπου».

Γράφει χαρακτηριστικά:

*«Ξεγυμνώνουμε το σπαθί
της αλήθειας
και ορμάμε στο έρεβος,
που όμοιο μυθικό θεριό
καταβροχθίζει το φως,
απ' τη φωτιά Σου
Έλληνα Προμηθέα!
Ιερό Σύμβολο έγινες ξανά,
της σύγχρονης ανθρώπινης κοινωνίας...»*

Οι ευαίσθητες κεραίες του ποιητή συλλαμβάνουν τον ξεπεσμό και τον όλεθρο «της ήττας και της προδοσίας», τους «εχθρούς που μπήκαν στη τρύπια χώρα μας με πριμοδότηση» και υψώνει στεντόρεια φωνή ανακαλώντας στις μνήμες του κόσμου τον «Έλληνα Προμηθέα» για να «ποδοπατηθεί ο μηδενισμός» κι ο θάνατος, γιατί «τα πάντα έρχονται συνοδεία με το φως απ' τη φωτιά του» για να «λάμψει σε όλον τον πλανήτη γη, πυρκαγιά ο άνθρωπος».

Ματώνει κι απελπίζεται «χάνουμε τον έλεγχο των βημάτων μας», «που μας οδηγούν τα χνάρια των βρυκολάκων;», αλλά συγχρόνως ορθώνεται και «κλείνει ραντεβού με την ιστορία» καλώντας τους «επαναστάτες ποιητές» και κάθε συνειδητοποιημένη «ψυχή Αντίστασης» με της «ευαίσθησίας το δάκρυ και της γονιμότητας τον πυρετό», «τα παιδιά σου Προμηθέα», με τη «σημαία του δικίου» να «παλέψουν» και να «ματώσουν στο δρόμο της αναζήτησης»... «Στον όρθρο του αύριο πρέπει να υψωθεί ο ναός της γνώσης» για να επέλθει η «αρμονία φωτοστέφανο της ζωής!»

Γένοιτο!

Ιωάννα Κόκλα

15-5-2020

‘Όσο ο μετρητής του χρόνου αυξάνει τόσο αυξάνουν κι οι αποστάσεις που μας χωρίζουν απ’τη ρίζα μας. Ωστόσο δεν είναι λίγες οι φορές που η επιμήκυνση της χρονικής απόστασης δρα φυγοκεντρικά, ενδυναμώνοντας την αναζήτηση της απαρχής και της (επανα)σύνδεσης, οδηγούμενη απ’την ανάγκη εύρεσης ερεισμάτων για να αντιμετωπιστεί μια ιδιαίτερα δύσκολη καθημερινότητα.

Υπέρτατο παράδειγμα ανάλογης περίπτωσης ο μύθος του Προμηθέα, του Τιτάνα που έκλεψε το ζωοφόρο πυρ απ’τους θεούς και το έδωσε στους ανθρώπους, με αποτέλεσμα να τιμωρηθεί από τον Δία με δέσιμο στους βράχους του Καυκάσου όπου κάθε βράδυ ένα όρνεο του κατέτρωγε τα σωθικά. Αυτά τότε..... Και σήμερα... άραγε τι?

Ο Γιώργος Σταυράκης με τη διεισδυτική και κοφτερή γραφή του, αυτοδέσποτος και πνευματικά αντικαθεστωτικός όπως αρμόζει στους πραγματικούς ποιητές, αφού συστήσει λεπτομερώς τον ήρωα προκειμένου να τον γνωρίσει κι όποιος τυχόν τον αγνοούσε, τον βγάζει απ’το μουσείο και το αυστηρό χρονικό του πλαίσιο και τον καθιστά έναν πραγματικό ταξιδευτή των εποχών. Πόσο σοφό!

Τι θα ήταν άλλωστε σήμερα ο Προμηθέας αν όχι ένας σύγχρονος “αναρχικός” που θα πετούσε μία

μολότωφ, ή ένας καταραμένος ποιητής που θα κατήγγειλε τα κακώς κείμενα, ή ένας έντιμος ηγέτης που θα αρνούσαν να λυγίσει μπροστά στο οποιοδήποτε μνημόνιο?

Μέσα από το ταξίδι του Προμηθέα στο χρόνο σκιαγραφείται με γλαφυρά κι απόλυτα ρεαλιστικά χρώματα η σύγχρονη ζοφερή πραγματικότητα της Ελλάδας αλλά και του κόσμου, με φράσεις-καταπέλτη που σταμπάρουν το μυαλό:

“Καταξίωση της ζούγκλας” ...

“Οι υψικάμινοι του Άουσβιτς σε μοντέρνα εμφάνιση” ...

Γεννιέται μια απολογητική, μια επίκληση, μια εμπύχωση:

“Προμηθέα, φορτώθηκες το μαρτυρικό σταυρό της γενιάς σου” ...

“Προμηθέα! Όχι, μη λυγίζεις” ...

Υψώνεται η κραυγή της ελπίδας και του θάρρους:

“Είμαστε πιο δυνατοί κι απ’τον άγριο θυμό της θάλασσας, τη φωτιά, τους κεραυνούς..... γιατί δε γινόμαστε νυστέρι σε κάθε σάπιο να μας χειροκροτήσει ο ήλιος κι η άνοιξη?”

Με τιμή κι αίσθημα ευθύνης χαιρετίζω το γέννημα τούτο που θαρρώ πως οντοποιείται αυστη-

ρά μέσα απ'την ακολουθία της συνείδησης και της μνήμης και γ'αυτό είναι απαραίτητο να διαβαστεί από νέους και μη.

Ο Προμηθέας ήταν Έλληνας. Ο Έλληνας οφείλει να είναι κι αυτός Προμηθέας... αυτός που κλέβει διαχρονικά τη φωτιά απ'τους θεούς για να τη δώσει στους ανθρώπους να φτιάξουν το Αύριο.

Ειρήνη Κώνστα

Στο ποιητικό Βιβλίο του Γιώργου Σταυράκη ο αναγνώστης διαπιστώνει τι ακριβώς συμβαίνει σήμερα όχι μόνο στη χώρα μας αλλά γενικότερα στον κόσμο όλο. Τάχα αυτή είναι η Παγκοσμιοποίηση που τα τελευταία χρόνια δεν υπήρχε Εφημερίδα ή Περιοδικό ακόμη και στόμα ζωντανό να μην την προφέρει και μάλιστα με υπερηφάνεια. Δεν πρόκειται για λανθασμένη πολιτική, για μέτρα που ξαφνιάζουν και ανησυχούν τους λαούς αφού το πρόβλημα είναι ένας Ιός που σκορπίζει το Θάνατο και καταστρέφει την Οικονομία των λαών.

Ο Ποιητής Γ. Σταυράκης έχει πιάσει το σφυγμό της κοινωνίας ολόκληρης που πασκίζει να σωθεί και να σώσει. Και ζητάει βοήθεια από τον ΠΡΟΜΗΘΕΑ. Η γενική κατάσταση είναι τραγική, ο Ιός αυτός θερίζει τις μεγάλες ηλικίες αλλά χωρίς να ξεχωρίζει και τους νεότερους.

Ωστόσο μεγάλος κίνδυνος επωάζεται κάτω από τις Οικονομίες όλων των Λαών. Τα χρήμα χάνεται. Οι άνθρωποι υποφέρουν. Οι ηγεσίες μαζί με το Υγειονομικό Προσωπικό προσπαθούν να δώσουν και τη ζωή τους και πράγματι έχουμε θύματα από νοσηλευτές και ιατρούς. Παράλληλα γίνονται προσπάθειες αντιμετώπισης του θέματος αλλά θετικά στοιχεία προς το παρόν δεν διακρίνονται καθαρά.

Ο ποιητής μας με ιδιαίτερη ποιητική ικανότητα δίνει μια ζωντανή εικόνα της τραγικής κατάστασης που βιώνουμε τη στιγμή που ο θάνατος αλωνίζει ενάντια στους Λαούς που παλεύουν κυριολεκτικά με τον κατάμαυρο εχθρό στήθος με στήθος.

Ο Ποιητής δεν αποθαρρύνεται αλλά τελικά ζητά βοήθεια από τον Προμηθέα που και ο ίδιος βρίσκεται ήδη σε δεινή κατάσταση όταν χάνεις τις δυνάμεις σου για ζωή, όταν μειώνεται η ενέργεια του οργανισμού και δεν υπάρχει ίχνος αισιοδοξίας.

Η Ποιητική Σύνθεση του Γ. Σταυράκη δίνει ένα ξεκάθαρο μήνυμα τελικής νίκης, ενώ παράλληλα υπογραμμίζεται η αισιοδοξία και η δύναμη στον αγώνα για το επιθυμητό τέλος που είναι η σωστή αντιμετώπιση εξολόθρευσης του θανατηφόρου ΙΟΥ.

Φαίδρα Ζαμπάθα – Παγουλάτου

*Ο «Προμηθέας» είναι φωνή αντίστασης σ' εποχή
που οι περισσότεροι καλλιτέχνες σωπαίνουν*

Πολυαγαπημένε μου φίλε Γιώργο,

Διάβασα χθες το απόγευμα τον «Προμηθέα», πετυχημένο τίτλο του κειμένου που μου έστειλες, επειδή και το κείμενο, όμοια με το αναντικατάστατο σύμβολο, επίσης αντιστέκεται. Είναι μια φωνή σ' εποχή που οι περισσότεροι άνθρωποι της Τέχνης συνήθισαν να σωπαίνουν.

Ξέρω τις απόψεις σου και τη συνέπειά τους χρόνια τώρα. Τις αποδεικνύει το πολύμορφο έργο σου (ποίηση, ζωγραφική, ιστορικές μελέτες, συνδικαλισμός) με το οποίο επιχειρείς να βάλεις τα αισθήματά σου μέσα στην καρδιά μας. Διατηρείς πάντα μια καθαρή γραφή, κρυστάλλινο σκοπό, επιλεγμένες λέξεις, δυνατούς στίχους, δομή και μορφή λόγου δεκτή από τον αναγνώστη σου. Αφού ο έντονος ψυχισμός σου:

τρικυμίζει κι εμάς στη χαρά και στην οδύνη,
προσπαθήσει ν' ανοίξει τα μάτια να δούμε τους
βολεμένους δεσμώτες στις φυλακές της συνή-
θειας, μας παρακινήσει πολύτροπα σε ιδέες και
πράξεις,

θα καταλήξει τελικά, ως αποτέλεσμα, στην

αστείρευτη πίστη σου για τον Άνθρωπο και στην ελπίδα πως δεν γίνεται αλλιώς, ο κόσμος –το γένος μας–, παρά την πτώση του, τελικά θα σηκωθεί και θα κερδίσει τη μάχη (να μας χειροκροτήσει ο ήλιος και η άνοιξη, όπως λες).

Θεματικά επιχειρείς μια διαχρονική χαρτογράφηση της ελληνικής θέσης μέσα στην Ιστορία (πολιτιστική, κοινωνική), δίνεις –και το καταφέρνεις, επειδή τα αφουγκράστηκα– τον σπαραγμό και την αγωνία σου για το πώς καταστήσαμε και για το πού θα πάμε. Στην πραγματικότητα όμως νομίζω πως εκτελείς την υποχρέωση ως ύπαρξη πολιτικά συνειδητή και κοινωνικά υπεύθυνη να καταθέσεις τη μαρτυρία σου γιατί «η Τραγωδία δεν περιορίστηκε στα έργα ποιητών, αλλά έγινε συνώνυμο της ιστορικής μας πορείας».

Πιστεύω ότι είναι λάθος να προσπαθήσει να κρίνει κάποιος τον Προμηθέα σου μόνο ως ποίημα, μολονότι υπάρχουν έντονα στοιχεία που σε κατευθύνουν εκεί (επική αφήγηση, ρυθμός), γιατί θα χάσει την ουσία του. Είναι μεν πολύστιχη ποίηση, όμως χρησιμοποιεί σε διάφορα σημεία και στοιχεία πεζού λόγου.

Το επισημαίνω για να τονίσω την αίσθησή του· άλλωστε, όπως ξέρεις, τα πολύστιχα ποιήματα έφε-

ραν το μυθιστόρημα.

Αφέθηκα λοιπόν στο κείμενο με τον τρόπο που κοιτάζεις μια θάλασσα. Ελεύθερος, να με τριγυρίσει με τη γαλήνη και με την οργή της. Ανάβλημα της ψυχής σου χωρίς δισταγμούς, θαρραλέο δημιούργημα που κρίνει και ομιλεί για το κλίμα της εξαθλίωσης και της διαφθοράς, έντιμο ώστε να αποδώσει ευθύνες για τις πλάνες που έγιναν λάθη μας, ικανό να καταγγείλει άφοβα τους υπεύθυνους για «τον υπόνομο της ζωής μας όπου το φως ματώνει». Ο Προμηθέας τελικά θα έλεγα πως είναι ο Γιώργος που δεκαετίες τώρα γνωρίζω και αγαπώ.

Καλή συνέχεια.

Γιάννης Πλαχούρης

«Προμηθέα γιε του Ιαπετού
και της Κλιμένης,
σου έμαθαν να πλάθεις ανθρώπους
από στέρεο πηλό
έχοντας σύμμαχο τη θεά Αθηνά
για να δίνει ψυχή
στο δημιούργημά σου».

Ο ποιητής με την ανώτερη μορφή του λόγου αφηγείται το ιστορικό γίγνεσθαι.

Διαβάζοντάς το νιώθω να πέφτω στα βάθη του ωκεανού, δίχως να ξέρω κολύμπι.

Ν' αγωνίζομαι, να με συντρίβει ο φόβος του θανάτου... Όμως η δύναμη του ποιητή με σώνει και αναλύοντας την πάλη του ανθρώπου, τα πάθια του, πάθια, αγώνες αιώνων, εις τον 21ο αιώνα μέσα σε λίγες ελάχιστες σελίδες.

«Έτρεξα να σε φτάσω χρόνε
στις σκοτεινές
σήραγγες των πολυκατοικιών
να ζωγραφίσουμε μαζί τον ήλιο
στα μάτια του κόσμου.
Τον ήλιο που ξεχάστηκε
κλεισμένος μέσα στα γραφεία».

Ξένη Μητσοβασιλη

Όταν εκ του μή όντος προκύπτει κάτι νέο, ο δράστης του καλού αυτού είναι ποιητής, καθότι έδωσε πνοή, μορφή και νέα διάσταση σε υλικά που ήδη προϋπήρχαν. Ο ποιητής δηλ. είναι δημιουργός πρωτότυπος και μοναδικός, διότι με την φαντασία του πλάθει ένα καινούργιο κόσμο με παλιά υλικά · εν προκειμένω με τις λέξεις ανοίγει νέους φαντασιακούς ορίζοντες.

Ο Γιώργος Σταυράκης σε λέξεις πολύ γνωστές δίνει νέες διαστάσεις και ανακαλύπτει υποβόσκοντα χρώματα · έτσι, λοιπόν, με λίγα λόγια φτιάχνει, ποιεί, νέους κόσμους, όπου μπορεί η καρδιά να αναπαυτεί από την ματαιότητα της καθημερινής τύρβης, ή όπως λέει σ' ένα ποίημά του:

«Το σώμα μας
είναι δανεικό
και θα έρθει η ώρα
να το επιστρέψουμε...
Ας φροντίσουμε τουλάχιστον
να μην είναι
εμπλουτισμένο με φόβο...»

Άρχιμ. Παντελεήμων-Γ. Τσορματζόγλου

Δρ. Θ., Βυζαντινολόγος,

Ι. Προϊστάμενος Ι. Ναού Αγ. Αναργύρων, Ψυρρή.

Το βιβλίο του Γιώργου Σταυράκη αποτελεί έναν ύμνο στην ανθρώπινη υπόσταση, που εξακολουθεί να δηλώνει την παρουσία της μέσα από τις αντιξοότητες της Ζωής, προσπαθώντας από το δάκρυ του κόσμου να αντλήσει ένα ζωογόνο χαμόγελο, από τη συντριβή να ξαναστήσει την αρμονία του, από το τίποτα να επαναφέρει την κυριαρχία του άτρωτου παντός.

Ο Προμηθέας είναι σύμβολο διαχρονικό της αντίστασης του φωτός στο πυκνό σκοτάδι που εξουσιάζει τις μέρες μας, κρατημένο στη ράχη των σκοτεινών αγγέλων, γατζωμένο στο βλέμμα της παράκρουσης.

Έτσι η σωτηρία, η αλήθεια, η δικαιοσύνη, η ελευθερία, που μονίμως αντιστέκονται, μέρος της ανάσας και της καρδιάς μας της σκέψης και των κυττάρων μας, καθιστούν τον Προμηθέα μέρος της Ζωής μας. Είναι το μέρος κάθε νέας αρχής που εκδηλώνεται με κάθε νέα γέννηση.

Ευλογημένοι όσοι γεννιούνται για να στηρίζουν με την ανάσα τους τον κόσμο, για να αναγεννήσουν την ελπίδα για να κάνουν τον κόσμο ηλιόχαρο και φεγγοβόλο να τοξεύει στην αιωνιότητα του ανθρώπου τα έργα, να στηρίζει τη δημιουργία στην αρχική καθαρότητά της.

Γιώργος Καλακαλλάς

Γλόπτης ομ. Καθηγητής Ε.Μ.Π

(Ιούνης 2020)

Το βιβλίο του Γιώργου Σταυράκη
με τίτλο: «Έλληνας Προμηθέας»,
επιμελήθηκε και εξέδωσε στην Αθήνα
ο εκδοτικός οίκος ΤΑΔΕ ΕΦΗ,
τον Ιούνιο του 2020.
(Β' έκδοση)